

Брутъ. Е, какъ е, Луцилие; близо ли е Кассий?

Луцилий. Той е на близо, и Пиндаръ е дошълъ да та поздрави отъ страната на господаря си.

(ПИНДАРЪ дава писмо на БРУТА).

Брутъ. Той ма поздравява дружелюбно. — Господаря ти, Пиндаре, или дѣто са е измѣнилъ, или дѣто има лоши чиновници, ми е подалъ доста причини да пожелаѣхъ нѣща станжли да не сж станжли; но ако е на близъ, ще искамъ удовлетворение.

Пиндаръ. Не са сумѣвамъ, че господаря ми ще излѣзе такъвъ, какъвто винаги си е билъ, почтенъ и честенъ.

Брутъ. Такъвъ е безъ съмнение. — Кажи ми, Луцилие, да знаѣхъ, какъ та прис той?

Луцилий. Съ довольно учтивостъ и почетъ, но не тъй ближно и не съ такъвзи слободенъ разговоръ, както отъ по напредъ.

Брутъ. Ти описа единъ горещъ приятелъ, когато ис- тива. Винаги, забѣлежи, Луцилие, когато любовта захваща да отпада и да изчезва, тя употребява на сила външнитѣ отношения. Въ простото и наивно довѣрие нѣма никакви приструвки, но нечистосърдечнитѣ хора сж като тѣзи коне, които въ начало сж распални и общаватъ съ перението си добра живость; но щомъ доде работата да са утърни и а остритѣ махмузи, тѣхнитѣ уши клепватъ, и тѣ, като прости кранти, скоро падатъ въ препусканието. Иде ли и войската му?

Луцилий. Тазъ вечеръ ще гони Сардисъ; по голѣмата часть, най вече конницата, пристигатъ съ Кассия.

(Чува са мърширане.)

Брутъ. Ето той пристигва. Вървете полека да го посрѣщнемъ.

Влиза КАССИЙ съ войници.

Кассий. Спрете!